

SOLUN BÖLÜNÜŞLÜĞÜ VE BİRLİĞİ

Sol'un bölünmüşlüğü'nün anlamı yanlış değerlendirilerek abartıldı ve gerçekçi olmayan birlik çağrıları yapıldı. Tartışmalar son günlerde, çeşitli partileşme hareketlerinden sonra, yatışmış gibi.

Birlik denince söz konusu olan işçi sınıfı hareketinin birliğidir, sol'daki bölünmelerin, grupların değil. İşçi sınıfının bölünmüşlüğü ile sol'un bölünmüşlüğü; belirli durumlarda birbirine ilişkin olabilmekle beraber, aynı şey değildir. Örneğin bugün işçi sınıfımızın sendikal hareketi bölünmüştür. Bu bölünmede politik anlayış ve çizgi ayrımları görülse de soldaki bölünmeler içine girmez. Buna karşılık, sol'daki ideolojik ve politik bölünmeler işçi sınıfımızın bölünmesi değildir, çünkü işçi sınıfı içinde yer almıyor. İşçi sınıfının politik hareketinin bölünmesi gibi bir durum yok. Sol'daki bölünmeler işçi sınıfına yansıyor onun içinde yerleşseydi, o zaman işçi sınıfının politik hareketinin birliği sorunu ortaya çıkardı. Bu birlik sağlanmaya çalışılır, sağlamaya çalışma sosyalistlerin görevi olurdu.

Türkiye'de soldaki bölünmelerin olduğu gibi, bütünüyle, işçi sınıfı içinde yer almamış olması, bu bölümlerin hepsinin birbirine az çok eşit olduğu, terazinin aynı gözüne konulabileceği anlamına gelmez. İşçi sınıfımızda sosyalist bir birikim vardır ve bu birikim, bölünmüş değildir. O kadar değildir ki, kendisinden saymadığı girişimlere uzak durmaktadır. Bu birikimin 1961'den bu yana oluşmasında toplumun genel gelişiminin, sosyalist yayınların vb. lerin payı her ne olursa olsun, asıl büyük pay Türkiye İşçi Partisi'nindir.

Hangi hareket, hangi örgüt bu birikimi alır götürür, geliştirirse, o işçi sınıfının politik hareketi ve örgütü olur. İşçi sınıfının politik birliği, sınıfın en uyanık, en bilinçli ve dövüşken kesimlerinin örgüt içinde yer alması ve sınıf kitlesinin örgüt etrafında kümelenmesiyle gerçekleşir. Böyle bir örgütlenme serpilip geliştikçe de işçi sınıfının politik birliği sağlanmış olur. Hareket, sınavdan geçmiş, deneyler kazanmış ve yeni şartların gereklerine uyabilen kadrolara yenilerin katılmasıyla başlar ve gelişme süreci içinde kendi yeni kadrolarını ve militanlarını oluşturarak ilerler. Hem sosyalizm doğrultusunda tutarlı, sağlam bir çizgiyi zikzaklara düşmeden sebatla sürdürmek, hem yeni şartlarda her an kendini yenileyebilmek - işte temel iki şart, örgütler için de, kişiler için de.

Bununla beraber, işçi sınıfının esas politik hareketinin kenarlarında ve dışında, ana akımın doğurduğu anaförler gibi, çeşitli hareketler ve örgütler olabilir ve olacaktır da. Kapitalist dünya ilişkileri içindeki her ülkede böyle bir durum görülmektedir. İşçi sınıfının ana politik hareketi ne denli güçlenirse güçlensin, bunlar hep ten ortadan kalkmıyor. Ama kendi dar alanları içine sınırlanmış mahpus kalıyor. Türkiye'de de durum böyle olacaktır.

İlginç olanı şu ki, işçi sınıfının politik örgütü gibi onun kenarındaki ve dışındaki sözünü ettiğimiz akım ve örgütlenmeler de kökeninde işçi sınıfının toplum-

da genel gelişme ve güçlenmesinden kaynaklanıyor. Toplumsal yapıdaki değişim ve gelişmeler toplumun düşün yaşamına yansıyor. Düşünen insan kafasıdır, ama insanlar, içinde yaşadıkları çağın ve toplumun olayları üzerine düşünürler. Çağın ve toplumun gelişmeleri küçük burjuvazinin aydın kesiminde sosyalist düşünce ve özelemlere yol açıyor. Bunlar eylem ve örgütlenme alanına aktarılınca, küçük burjuva aydınlara özgü nitelikler de aktarılmış oluyor. İşçi sınıfına malolmadığı, onun içinde yeralmadığı için, sınıfsal somut şart ve imkânlardan habersiz, gerçeklikten kopuk akım ve örgütler oluyorlar. Keskin devrimci veya aşırı sol görünüşleri bundandır, Aslında, verili dünya ve ülke şartlarında işçi sınıfının politik harekeli için bir tek doğru, geçerli yol vardır. Geçit verecek, sonuca ulaştıracak yol o olduğu için, en sol, en devrimci yol da odur. Öbür sözde yolların hepsi çıkmazdır; işçi sınıfı hareketinden sapmadır; son çözümlemede, hepsi de sağ sapmalardır. Sorun, teori ışığında somut gerçeklerin somut tahlili ile o yolu açığa çıkarıp tesbit edebilmek ve hareketi uyarınca yönlendirebilmektir.

Sapmalarla uzlaşılmaz ve birleşilmez. Sapmalarla mücadele edilir, ortadan silinmesine, en azından etkisiz kılınmasına çalışılır. Gruplar koalisyonu biçiminde işçi sınıfı partisi kurulmaz. Kurulursa, partiyi daha başlangıcından iç hizipleşmeler ve hizipler arası kavgalara mahkûm etmek olur.

İşçi sınıfı partisi birleşmiş tek bir parça olarak kurulur. Ama emperyalizme ve faşizme, tüm tutucu ve geriletici güçlere karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde başka yurtsever ve demokratik güçler, akımlar ve örgütlerle somut hedeflere yönelik somut eylemler birliğini sağlamak amaçtır ve buna çalışmak ihmal edilmez görevdir. Bu görev başarılırsa, giderek, hem halk kitlelerini, hem sol'un çeşitli safalarında olanları - kitesini - bu mücadele ve eylem süreci içinde daha üst düzeyde bilinçlendirip sosyalist çizgide birleşmeye doğru götürmek mümkün olabilir.

Yürüyüş, Sayı 1, 15 Nisan 1975